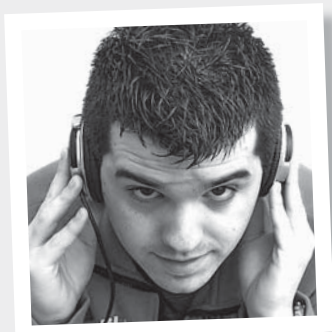

gent

El figuerenc DJ Barbas treu al mercat el seu nou tema, 'Rock the party'

■ FIGUERES. Miquel Triadó, també conegut com DJ Barbas, sap que el món de la música no és fàcil i que aconseguir que les discogràfiques es fixin en un és força complicat. Per això, mitjançant el portal de música *Moguda.com*, el qual promociona les descàrregues gratuïtes, ha llençat el seu segon tema al mercat. *Rock the party* és la mostra d'un creador que adaptant-se a les noves tendències pot aconseguir la difusió de la seva obra en un mercat fins ara prohibit a qui no disposa dels contactes necessaris. Es tracta del segon treball d'aquest discjòquei figuerenc que ara fa un any ja va aconseguir un cert ressò a les discoteques i pistes de ball de la província amb *Another Way*, tema on també va col·laborar amb la cantant Ivette. ■

Hereves d'una tradició a la baixa

El claustre de Sant Domènec de Peralada homenatja amb l'exposició 'La costura a mà i a màquina' les costureres de la vila

Josep Pérez | PERALADA

En un món on el consum és la religió predominant i on la roba que portem està tota elaborada en producció industrial i, per tant, solament té el valor dels diners que ens han fet pagar, encara és possible trobar persones que durant molts anys van ser les artesanes i artistes que vestien el gruix de la població. Divendres passat es va inaugurar al claustre de Sant Domènec l'exposició *La costura a mà i a màquina*. Pepita Aguer i Remi Ferrer són dues de les dones que han col·laborat ensenyant el seu treball a fer possible la mostra.

Quan des de Sant Domènec es van plantejar utilitzar la mostra de Pasqüetes d'enguany per donar veu a les dones de la vila que durant generacions es van dedicar a la costura i van sondejar la resposta que podien obtenir, ràpidament es van veure desbordats per la implicació que la gent gran podia tenir. Davant la crida que es va fer per aconseguir mantells, vestits i tota mena de tèxtils, van trobar-se que més de cinquanta veïnes i diverses institucions disposaven tant de materials com d'anècdotes amb què omplir la trobada.

L'exposició dona compte no solament d'uns treballs d'artesanía on la filigrana és el tret distintiu, sinó també d'una forma de vida que avui en dia s'ha exhaurit. La mostra parla d'una època en què a les cases no hi havia televisió i en la qual moltes dones passaven els vespres assegudes davant les màquines de cosir fent petar la xerrada alhora que confeccionaven tot el parament i roba que la gent de la família necessitava. També parla d'una època en què el consum i la necessitat "d'estrenar un modelet" cada setmana era un caprici solament a l'abast dels rics. I sobretot parla d'uns temps en els quals tot tenia un valor específic, ja que havia estat "creat" amb exclusivitat i era irrepitible.

PEPITA AGUER. La Pepita era una d'aquestes dones. Ens explica que va començar a cosir quan tenia 17

PEPITA AGUER I REMEI FERRER. Dues de les protagonistes de l'exposició de Sant Domènec

anys a casa seva. En complir els 21 va anar a Barcelona a perfeccionar el seu aprenentatge i des d'aquell moment va dedicar-s'hi professionalment. La seva especialitat era brodar a màquina i, segons diu, aquesta és una tècnica més difícil que brodar a mà, ja que s'ha de ser molt destre movent la peça de tela.

Els seus records es remunten a una època en la qual es feien servir màquines Singer de pedals. Fins i tot ens ensenya unes sabbates que ella mateixa va fer servir poc temps després de néixer i que els havia confeccionat la seva mare amb una d'aquestes velles màquines. I és que la tradició de cosir era una tècnica que passava de generació en generació. La Pepita encara recorda a la casa de pagès on

va créixer la seva mare "cosint un drapet" mentre guardaven les vaques al corral.

Com totes les dones que van aprendre a fer de costureres, de retruc va acabar dominant moltes altres disciplines paral·leles; saber cabassos de ràfia, bosses, estovalles, llençols i incrustar puntes. Diu que avui en dia ja ningú vol aprendre a planxar ni a cosir i entén que la vida moderna té un tràfec que prohibeix a la gent jove endinsar-se en qualsevol disciplina que no recompensi aspectes més mundans. I això ho entén perquè ella mateixa, quan va complir 40 anys, va deixar la seva feina de cosir per anar a treballar a un hotel.

Explica que va ser l'època en què es va haver de posar ulleres i que a més tenia ganes de fer un canvi

de vida. Això sí, als vespres, quan acabava la feina de l'hotel, encara tenia temps d'ensenyar a algunes dones de Peralada la feina de cosir o de confeccionar-se elles mateixes algunes peces de roba que encara conserva.

REMEI FERRER. La Remei és una altra de les dones que han col·laborat a l'exposició. Diu que va començar a fer els primers treballs amb la màquina de cosir quan tenia 14 anys i que des d'aquell moment ja no ha parat mai de produir tota mena de peces de roba i estris. Li agrada tant la seva feina que fins i tot el seu passatemps és fer puntes i flors artificials.

Durant diverses dècades ella ha estat la pantalonera oficial de Peralada. Explica que coneix tant bé

la tècnica que solament prenent les mides del model no li cal fer servir patrons per fer un parell de texans. Tothom la coneix a Peralada per la seva tasca i explica que mai li ha faltat la feina, ni tan sols amb l'arribada de la producció industrial generalitzada.

Amés, ens confessa que té sis nets i sis besnèts, i solament en confeccionar-los tota mena de "vestits i detallets" ja està prou enfeïnada. La Remei com la Pepita, va aprendre l'ofici de la seva mare i, també es plany del poc interès de la gent jove per aquesta mena de tasques. "Estracta de saber fer quelcom amb el temps de la teva vida, però molta gent jove, quan tenen temps lliure, s'estimen més no fer res! Solament si has après a fer alguna cosa amb certa disciplina sabràs apreciar el valor d'un treball fet a mà com aquest" explica la Remei.

→ PEPITA AGUER

ENCARA CONSERVA PECES CENTENÀRIES QUE PERTANYIEN ALS SEUS AVANTPASSATS

→ REMEI FERRER

HA ESTAT LA PANTALONERA OFICIAL DE PERALADA I AVUI EN DIA CONTINUA FENT TOTA MENA D'ESTRIS I ROBA

I per acabar d'il·lustrar això que explica ens condueix fins a un racó de la sala d'exposicions on hi ha uns barrets de platja que fa ricllicant bosses de plàstic del supermercat.

Sia això no és modernitat, que algú ens ho expliqui. ■